

Kemendi Zsuzsanna

Olyan az illatod, mint az apuéd

Fekszem
már késő van
aludni kellene
de nem megy
elképzelem hát
hogyan itt vagy
mellettem
lassan kinyújtom a kezem
megérintem a másik párnát
mintha te lennél
és akkor
az én kezem a te kezéd lesz
bebújik a takaróm alá
megkeresi a derekamat
hideg
de nem bánom
mert ez most már a te kezéd
puhán követi az ívet
ahol a bőröm rásimul a csípőcsontra
aztán föl
bukdácsol a bordáimon
körbe kerüli a mellemet
pont elfér a tenyeremben
mondta egyszer
és most is itt ez a tenyér
ami most a tiéd persze
és akkor elképzelem
hogyan a kezéd érzi
miért vontam magamhoz
hogyan te
aki a kézhez tartozol
tudod mit szeretnék
tudod a titkomat
ismered a helyet
nem kell megmutatni
van időnk rengeteg



és utána én mesélek az angyalokról
a mennyországról
és örülsz
hiszen te dobtál fel az égre
láttad hol jártam
és átölelsz
szorosan
mert azt képzelem
hogyan tudod
így szeretem
és nincs megbánás
rossz lelkiismeret

Persze nem
te most máshol vagy
egy másik városban
egy másik ágyban fekszel
szuszognak körülötted
ártatlan álmok
de elképzelem
most te sem tudsz aludni
nézed a plafont
az ablakot
az órát
nézed azt a testet magad mellett
az ágyban
ami nem az enyém
és azt képzelem
hogyan te azt képzeled
hogyan lehetne akár az
de mégsem
jobb így
és hiszed
hogyan én is ezt hiszem

Galaxisok

álmomban otthon voltam
sötét volt
talán éjszaka
vagy tél
mikor korán megy le a nap
én pedig gyerek
mint mindig
mikor otthon vagyok
csend és béke
csend és béke
mindenki bent
csak én kint
hátsz az udvaron
talán mondták
hogyan csukjam be a tyúkokat
ez volt az én dolgom
kint a sötétben
hátsz az udvaron
nem világított oda semmi
rókát képzeltem
meg farkast
féltem
de mentem
gyorsan toltam rá a reteszt
aztán rohantan vissza
az ablakokban fény
mindenki bent
csak én kint
mint egy idegen
kezemben valami csillogó
fényes apró pontok
kavarogtak
vibráló porszemek
táncoltak körbe
ragyogtak
könnyedén emelkedtek
fel a tenyeremből
galaxisokká álltak össze
olyan szép volt
ott a tenyeremben



a világmindenség
feldobtam hát
a magasba
a házunk tetejére
hogy borítsa be
ott ragyogjon
csillogjon
tündökljön
a mi házunk tetején
de nem ragyogott
csillogott
tündöklött
hanem meggyulladt
ropogott
lángolt
tudtam baj lesz
ez nem jó
próbáltam oltani
de csak én kint
mindenki bent
leégett az egész
egy pillanat alatt
gerendacsonkok
és fekete házfalak
maradtak csupán
sötét volt
még ugyanaz az este
anyu jött elő
valahonnan
mondom mi történt
zokogva
hogy nem tehetek róla
csak véletlen
olyan szép volt
ahogy csillogott
ő megölelt
szorosán
ringatva
hisz gyerek vagyok még
suttogta
nincs semmi baj
nincs semmi baj